

гистъра на колѣне. Въ това време единъ високъ мжжъ, съ изпито, тъмно лице, разбута хората на прага и се вмъкна въ стаята. Къню го пресрещна:

— Ти какво си дошелъ да зяпашъ? Мечка ли има? Ха, излизай вѣнка... нѣма мѣсто тука...

Сестрата на стареца веднага се извърна и викна:

— Ти ли ще му сѣдишъ, бре хрантутнико?... Ти ли? Ела, Стоиле, ела, синко, при вуйка си!.. — после отново се обърна къмъ Къня: — Куче безъ сайбия — кого ще пѣдишъ, отъ коя кѣща? Ти излѣзъ — че не ти е мѣстото тука!.. Земи и мене изпѣди да се знае, че и за сестра му нѣма мѣсто!..

— И тебе... и тебе... санкимъ като си сестра, че за добро си се довлѣкла... — изрѣмжа Къню.

Намѣси се секретаря и съседитѣ, сѣдията смѣмра всички, мжжътъ се завъртѣ бавно, стрѣлна зѣлъ погледъ къмъ Къню, и мълчаливо се измъкна. Настѣпи напрегната тишина. Отъ полето се чу грубо, нестройно пѣние: „Отче нашъ“. Войниците се бѣха строили за вечерна провѣрка.